

L'URA

Eren les 10:30 en un parc per a gossos d'una ciutat desconeguda. L'Ura, una gossa mestissa entre Husky i Boier de Berna, corria fent cercles amb un pal a la boca meravellada en veure que ningú l'atrapava. Tot i això, ella sempre estava pendent de mi, si estava lluny o a prop, si s'apropava algú a mi que li donés mala vibració... El seu instint de protecció estava sempre en alerta, que ho mostrava amb les orelles parabòliques que tenia.

L'endemà, al matí tot semblava igual, però no ho va ser. En deslligar a l'Ura i haver-hi marxat, una manada de gossos de carrer es va apropar violentament i van començar a bordar i mossegar a l'amo. De sobte, va aparèixer l'Ura i va bordar fortament i va assaltar als lladres mossegant-los per tot el cos, sense pietat. Va fer tant rebombori que se'n van apropar diverses persones que al cap d'uns minuts de xoc van decidir de trucar a la policia. Però quan va arribar una patrulla ja era tard, els gossos atacants van marxar i l'amo s'estenia a terra amb l'Ura al seu costat, preocupada i nerviosa.

Un matí assolellat, al cap d'unes setmanes, de l'agressió. L'amo estava encara recuperant-se a l'hospital:

- Bon dia, senyor Paul, com es troba avui?- Va dir el doctor amablement.
- Bon dia, doctor, eh, on estic?-va dir el Paul.

El doctor li va contestar:

- No s'espanti, però es troba en rehabilitació d'agressions físiques a l'hospital. Potser no se'n recorda, però fa unes setmanes va patir una violenta agressió comesa per uns gossos de carrer a un parc a prop d'aquí.

A mesura que passaven els segons, en Paul s'anava recordant de l'atac i tenia moltes preguntes:

- Però i l'Ura, com està? O sigui la meva gossa, em va protegir...
- Doncs d'això, no en sé res. Tu vas arribar aquí i jo me'n vaig encarregar de fer-te un seguiment des de l'operació.

Quan va dir operació en Paul es va aterrir i el va tallar dient-li:

- Operació, com que operació?
- Doncs sí, ha patit mossegades que l'han esgarrat teixit i parts del teu cos.

L'amo va fer una cara estranyíssima i va començar a fer unes respiracions profundes... Va mirar-se el cos i va veure que tenia moltes cicatrius.

- Perdona per tallar-te, però que deies de l'Ura?- va dir el Paul adolorit.

El doctor el va contestar:

- A si, li preguntaré als tècnics que et van atendre al parc.
- D'acord, gràcies-. Va dir l'amo.

Durant les següents hores, al Paul li van passar pel cap moltes suposicions... i si estava morta?, i si estava en una gossera?, i si estava vivint pel carrer malferida?...

La seva preocupació no li donava treva. Però, va arribar el doctor amb una cara trista i li va dir:

- L'Ura es va recuperar a la gossera municipal i estava millor, però fa uns dies que ha desaparegut o escapat, no saben ben bé què ha passat...
- Com, que s'ha escapat o desaparegut?- va dir el Paul.

El doctor va mirar al rellotge i va dir:

- Ostres, ja són les 12:00? Ho sento, però m'he d'anar tinc altres pacients més crítics que atendre. Et dono l'alta, però haurà de venir dos cops per setmana per continuar amb la rehabilitació i recorda no fer grans esforços. Qualsevol molèstia truqui al 112. Adeu que es recuperi del tot aviat.
- D'acord, adeu i gràcies per tot-. Va dir el Paul una mica consternat.

Aquell mateix dia va sortir de l'hospital sentint que la seva vida havia canviat per sempre, que un punt de no retornament havia succeït. Arribat a la porta principal de l'hospital va veure a una gossa que li semblava familiar... Ella va venir corrents amb una cara de plena felicitat, movent la seva cua amb veritable eufòria:

- Ura!!! Estàs bé, com t'estimo! T'he trobat molt a faltar!.- Va dir l'amo com si fos el millor dia de la seva vida-.

Llavors, en Paul va entendre que l'Ura era part intrínseca de la seva família, de la seva vida, i es va prometre a ell mateix que crearia un centre d'entrenament i de reeducació de gossos, donat que va sentir que aquesta era la seva passió. Els gossos maltractes i de carrer també tenien dret a viure amb amor i respecte, a tenir una llar i una família de debò.

Lluís Herrero Fidel